

Životopis Mgr. Jitky Viktorínové

Paní Jitka Viktorínová, roz. Dušková, se narodila 14. 9. 1935 v Praze v porodnici v Londýnské ulici do rodiny štábního kapitána Československé armády. Jako malá nejprve bydlela v Dejvicích, později v Lublaňské ulici. Zde paní Jitka žila do svých patnácti let. Na Vánoce a jiné svátky jezdila k prarodičům do Frýdlantu nad Ostravicí. Později trávila prázdniny také v Choceradech nad Sázavou u rodičů své nevlastní maminky.

Na začátku druhé světové války se rodiče rozvedli a malá Jitka zůstala v péči tatínka. Jako letec chtěl odletět do Londýna, ale jeho nadřízení mu nedovolilo opustit území Protektorátu kvůli dcerce. Po dobu války byl zaměstnán v meteorologické stanici. Když bylo Jitce sedm let, otec se znovu oženil, a tak mohla vyrůstat v úplné rodině. Paní Viktorínová ale označuje dobu, ve které dospívala, za velmi komplikovanou. Byla válka, potraviny se vydávaly pouze na lístky a lidé měli velký hlad. Ve škole měly děti povinnou němčinu a vysvědčení bylo česko-německé. Zejména vzpomíná na 14. 2. 1945, kdy byl nálet na Prahu a byly zbořeny objekty v okolí Lublaňské ulice.

V roce 1940 se započala filmová kariéra Jitky Duškové. Karel Hašler tehdy sháněl vhodnou představitelku pro roli Adélky Proškové do snímku režiséra Františka Čápa Babička. Karel Hašler, který byl spoluscenáristou filmu, dlouho nemohl najít vhodnou dětskou herečku. Zlom nastal ve chvíli, kdy mu architekt barrandovský ateliérů Dušek ukázal fotku své neteře Jitky. Hašlerovi se dívka líbila, a tak strýc poslal telegram do Frýdlantu nad Ostravicí, kde Jitka právě pobývala, že se má druhý den dotavit do Prahy na filmovou zkoušku. Svou bezprostředností a kuráží Hašlera okouzila, a tak jí roli Adélky světil. Poté následovaly ještě filmy Pro kamaráda, Pantáta Bezoušek a Host do domu. Paní Viktorínová poukazovala, zejména u Babičky a Pantáty Bezouška, na vlastenecký podtext, který byl umocněn náměty od velkých českých autorů – Boženy Němcové a K. V. Raise.

Důvody k ukončení filmové kariéry měla paní Viktorínová hned dva. Prvním byl požadavek Němců, aby točila i německé snímky, což její otec, vlastenec, okamžitě odmítl. Dívka proto předstírala až do konce války nemoc. Důsledkem ale bylo znemožnění účinkovat i v českých filmech. Druhým důvodem bylo rozhodnutí nevlastní maminky, že Jitka musí mít především vzdělání a zaměstnání, které ji uživí. Paní Viktorínová šla proto studovat pedagogické gymnázium a stala se učitelkou.

Jitka Viktorínová je také spojena s tělovýchovnou organizací Sokol. Jeho členkou se stala hned po válce. Později byl sice Sokol zrušen, ale po jeho obnovení v roce 1990 se stala opět sokolkou. Po sňatku se paní Jitka přestěhovala do Vršovic a dlouhá léta cvičila ve Vršovické sokolovně. Byla v lyžařském oddíle. S manželem, který vedl družstvo, jezdila na hory a cvičili spolu děti. Tělesná výchova vždy byla její vášní, jako kantorka ji také spolu s matematikou vyučovala na škole.

Další důležitou etapou v životě paní Viktorínové byl pobyt v Africe v letech 1967 – 1970. Její manžel tehdy pracoval jako dozorce při stavbě mostu přes řeku Nil k pyramidám. Na toto období paní Jitka velice ráda vzpomíná, protože se zde mohla podrobně seznámit s historií starověkého Egypta a navštívit jeho památky. Zároveň zde vyučovala na české škole děti zaměstnanců československé ambasády, pracovníků obchodního oddělení a vojenských poradců.

Paní Viktorínová dosáhla ve své pedagogické činnosti velké kariéry. Dlouhá léta působila jako ředitelka Základní školy U Roháčových kasáren na Praze 10, poté se stala školní inspektorkou. Velice se jí ale stýskalo po dětech, a tak po svém odchodu do důchodu dodnes ráda a ochotně zastupuje za nemocné učitele na různých školách na Praze 10.

Paní Viktorínová na závěr svého rozhovoru popřála žákům, aby si užívali svůj školní věk a vážili si, že se mohou vzdělávat v míru a ve svobodě. Nejvíce jim ale přeje zdraví, protože je to nejcennější v životě.